HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

קשיא לעולא. לפירוש הקונטרס דפירש לעיל דלמ"ד אמר מלמ"ד אמר נמי כל שאר הבדלות ומשמיק מלמ"ד דמקשה כיון דלמוכה היכי קמי מוכה ליכי למימתם בבוכרת מידי דהוה לקידוש אמתמין בה מע"ג דהולמה היכי כיון שיכ בה למיכות קמי ומשני דלמ"ד שפיר לבוכרת פירות [א] וכן משמע דלא יהולה לן היכי שומל מלמ לידע אם יחמוס מו כלא מו כמומל[ב]:

כך קובעת לקידוש. שאסור לאכול בלילה קודם שיעשה קידוש. ואפילו אם אכל כזית פת קודם שיעשה קידוש, אסור לאכול כלום אחר כך עד שיעשה קידוש. ואפילו אם אכל כזית פת אחר שיעשה קידוש, אסור לאכול כלום עד שיעשה סעודה. ואפילו אם אכל כזית פת בסעודה ראשונה קודם שיעשה קידוש, אסור לאכול כלום עד שיעשה סעודה. ואפילו אם אכל כזית פת בסעודה ראשונה קודם שיעשה קידוש, אסור לאכול כלום עד שיעשה סעודה. ואפילו אם אכל כזית פת בסעודה ראשונה קודם שיעשה קידוש, אסור לאכול כלום עד שיעשה סעודה.

קשיא לעולא אמר לך עולא הא נמי כברכת המצות דמיא ברכת המצות מאי מעמא משום דהודאה היא הא נמי הודאה היא רב חנניא בר שלמיא ותלמידי דרב הוו יתבי בסעודתא וקאי עלייהו רב המנונא סבא אמרו ליה זיל חזי אי מקדיש יומא נפסיק וניקבעיה לשבתא אמר להו לא צריכיתו [א] שבתא קבעה נפשה דאמר רב כשם שהשבת קובעת למעשר כך שבת קובעת לקידוש סבור מינה כי היכי דקבעה לקידוש כך קבעה להבדלה אמר להו רב עמרם הכי אמר רב לקידוש קובעת [ב] ולא להבדלה קובעת והני מילי לענין מיפסק דלא מפסקינן אבל [ג] אתחולי לא מתחלינן ומיפסק נמי לא אמרן אלא באבילה אבל בשתיה לא ושתיה נמי לא אמרן אלא בחמרא ושיכרא אבל מיא לית לן בה ופליגא דרב הונא דרב הונא חזייה להההוא גברא דשתה מיא קודם הבדלה אמר ליה לא מיסתפי מר מאסכרה דתנא משמיה דרבי עקיבא כל המטועם כלום קודם שיבדיל מיתתו באסכרה דרבנן דבי רב אשי לא קפדי אמיא בעא מיניה רבינא מרב נחמן בר יצחק מי שלא קידש בערב שבת מהו שיקדש והולך כל היום כולו א"ל מדאמרי [ד] בני רבי חייא מי שלא הבדיל במוצאי שבת מבדיל והולך כל השבת כולו הכא נמי [ה] מי שלא קידש בערב שבת מקדש והולך כל היום כולו איתיביה [ו] לילי שבת ולילי יום טוב יש בהן קדושה על הכוס ויש בהן הזכרה בברכת המזון שבת ויום טוב אין בהם קדושה על הכוס ויש בהן הזכרה בברכת המזון ואי סלקא דעתך מי שלא קידש בערב שבת מקדש והולך כל היום כולו שבת ויום טוב נמי משכחת להו דיש בהן קדושה על הכוס דאי לא קידש מאורתא מקדש למחר אמר ליה [ז] דאי לא קתני איתיביה [ח] כבוד יום וכבוד לילה כבוד יום קודם ואם אין לו אלא כום אחד אומר עליו קידוש

קציץ נעוצה. שפתח בברוך ונעץ תחב בברוך: **הא נמי הודאה היא.** ואין בה להפסק דבר לחב לא להפסק תחנה ולא להפסק ריצוי הלכך בפתיחתן סגי. ולא דמו לברכת קידוש שצריך לספר בשבח שבת וברכת יולר שיש בה להפסק תחנה כגון ברחמיך הרבים וברכת חגות ים בה לצוי לפיכך צריך לפתוח ולסיים בשבחו של מקום: **הוו יתבי בסעודתא.** בערב שבת והתלייכו בה על שתשיכה: **ונפסיק.** בעקירת השלחן: **ונקבעה.** לסעודתינו: **בשבתא.** לשם שבת: **לא צריכיתו.** להפסיק בעקירת שלחן כדי להבדיל בין סעודת חול לסעודת שבת: **שבת היא קבעתה.** מעלמה היא חשובה סעודת שבת ונבדלת מסעודת חול ודי לכם בפריסת מפה וקידוש: **כשם שקובעה למעשר.** לפילו תכילת ערלי דשבת חשובה קבע למעשר בתמכת ביצה (ד' לד.): **לך קובעה לקידוש.** שאסור לטעום על שיקדש. לשלח משתשיכה היא חשובה סעודת שבת שתלויה [ט] : **לך.** יליתה קובעת להבדלה שאם יושבים על השלחן ותשיכה בתוכלי שבת לסורין לאכול עד שיבדילו: **והני מילי.** להבדלה אינה קובעת לאפסוקי תעודתא אבל אתחולי לא מתחלינן משתשיכה עד שיבדילו: הני מילי לשיכרא לאפסוקי תעודתא לא קפדי רבנן דבי רב אשי: **ושתי במרא.** משמע שהיו שותין יין בשבת לאחר הסעודה: **ושיכרא.** משמע שהיו שותין שכר בשבת לאחר הסעודה: **מיא.** לא שתו: **מיסתפי מר מאסכרה.** שלא יתלה לו מיחה בגרונו: **דתנא משמיה דרבי עקיבא.** בתוספתא (פ"ד): **כל המטועם כלום קודם שיבדיל מיתתו באסכרה.** שלא יוכל לבלוע מחמת חולי בגרונו: **דרבנן דבי רב אשי.** שהיו מלמידיו של רבי עקיבא: **לא קפדי אמיא.** שלא יתלה לו מיחה בגרונו: **בעא מיניה רבינא מרב נחמן בר יצחק.** שהיה מלמיד חכם ומורה הוראה: **מי שלא קידש בערב שבת.** בשבת עלמה: **מהו שיקדש והולך כל היום כולו.** ולא יאכל ולא ישתה עד שיקדש: **א"ל מדאמרי בני רבי חייא.** בתוספתא (פ"ד): **מי שלא הבדיל במוצאי שבת מבדיל והולך כל השבת כולו.** ואע"פ שאכל ושתה בתוך השבת: **הכא נמי מי שלא קידש בערב שבת מקדש והולך כל היום כולו.** ואע"פ שלא קידש בלילה יכול לקדש בכל היום: **איתיביה.** רב חנניא בר שלמיא לרב הונא: **לילי שבת ולילי יום טוב יש בהן קדושה על הכוס.** שאם לא קידש בלילה יכול לקדש בהן בכל היום: **ויש בהן הזכרה בברכת המזון.** שאם לא הזכיר של שבת בברכת המזון חוזר ומברך מלחלה: **שבת ויום טוב אין בהם קדושה על הכוס.** שאם לא קידש בלילה אינו יכול לקדש בהן בכל היום: **ואי סלקא דעתך מי שלא קידש בערב שבת מקדש והולך כל היום כולו.** ואע"פ שלא הבדיל במוצאי שבת מבדיל והולך כל השבת כולו: **שבת ויום טוב נמי משכחת להו דיש בהן קדושה על הכוס.** שאם לא קידש בלילה יכול לקדש בהן בכל היום: **דאי לא קידש מאורתא מקדש למחר.** שאם לא קידש בלילה יכול לקדש למחר: **אמר ליה.** רב חנניא לרב הונא: **דאי לא קתני איתיביה.** אם לא שנה משנה זו לא היה יכול להקשות לו: **כבוד יום וכבוד לילה כבוד יום קודם.** לפיכך אם אין לו אלא כום אחד אומר עליו קידוש על היום ואח"כ על היין:

רשב"ם

קציץ נעוצה. שפתח בברוך ונעץ תחב בברוך: **הא נמי הודאה היא.** ואין בה להפסק דבר לחב לא להפסק תחנה ולא להפסק ריצוי הלכך בפתיחתן סגי. ולא דמי לברכת קידוש שצריך לספר בשבח שבת וברכת יולר שיש בה להפסק תחנה כגון ברחמיך הרבים רחם עלינו וברכת חגות ים בה לדבי לצוי וצריך לפתוח ולסיים בשבחו של מקום: **הוו יתבי בסעודתא.** ערב שבת והתלייכו בה על שתשיכה: **ונפסיק.** בעקירת השלחן: **ונקבעה.** לסעודתינו: **בשבתא.** לשם שבת: **לא צריכיתו.** להפסיק בעקירת שלחן כדי להבדיל בין סעודת חול לסעודת שבת: **דשבת היא קבעה נפשה.** לסעודתה דמחלה שהיא חשובה סעודה עלינו לאכול מעתה בלא קידוש אין לך להפסק גדול מזה ומעלמה סעודה שבת תשיבה נבדלת[ו] מסעודת חול ודי לכם בפריסת מפה וקידוש: **כשם שקובעה למעשר.** פירוש תכילת ערלי דשבת תשבון קבע למעשר במקום שנהג כלתמרינן (כתובות ד' ב:) מי שנתחייב חנק או טובע בנהר או מת בקרונכי והיינו תקברה: שמע מינה קובעת להבדלה אפילו בשתי. כך יליתה קובעת להבדלה אפילו יושבין על השלחן ותשיכה בתוכלי שבת תשור לאכול עד שיבדילו ועי"פ שלא הפסיקו סעודתן [ז] פורס מפה ומבדיל עיניתא שבת תוקרתן בתכילה וקובעתן להבדלה: **הבדלה אינה קובעת.** לכיון שהתחיל בסעודת שבת תבעוד יום זהו כבוד שבת שיהא גומר סעודתו אף לאחר שהחשיך וגמר סעודתו יבדיל: **ואני מיני.** להבדלה אינה קובעת לאפסוקי סעודתא אבל לאתחולי לא מתחלינן: ואני מילי לענין מיפסק לתכילה אבל לשתיה לאו דבר תשוב הוא ומפסקינן ומבדיל: **ולא לחמרן.** לאתחולי לא שלא תחמרו ושיכרא אבל מיא לית לן בה: **לא קפדי אמיא.** לשון בתמרא ושיכרא אבל מיא לית לן בה: **שבת ויום טוב.** לילות: **אין בהן קדושה על הכוס.** כי אם בורח הגפן לבד: **דאי לא קתני.** דתנא לא בא להורות לנו אין לאם הפוסע או שתילוע לו מקרא ולא קיים דברי תכמים: **לכבוד יום וכבוד לילה.** אם אין לו יין הרבה לסעודה או מיני מגדים יניתח על היום:

ולא

רשב"ם

קציץ נעוצה. שפתח בברוך ונעץ תחב בברוך: **הא נמי הודאה היא.** ואין בה להפסק דבר לחב לא להפסק תחנה ולא להפסק ריצוי הלכך בפתיחתן סגי. ולא דמי לברכת קידוש שצריך לספר בשבח שבת וברכת יולר שיש בה להפסק תחנה כגון ברחמיך הרבים רחם עלינו וברכת חגות ים בה לדבי לצוי וצריך לפתוח ולסיים בשבחו של מקום: **הוו יתבי בסעודתא.** ערב שבת והתלייכו בה על שתשיכה: **ונפסיק.** בעקירת

שלחן: וניקבעיה. לסעודתינו: **בשבתא.** לשם שבת: **לא צריכיתו.** להפסיק בעקירת שלחן כדי להבדיל בין סעודת חול לסעודת שבת: **דשבת היא קבעה נפשה.** לסעודתה דמחלה שהיא חשובה סעודה עלינו לאכול מעתה בלא קידוש אין לך להפסק גדול מזה ומעלמה סעודה שבת תשיבה נבדלת[ו] מסעודת חול ודי לכם בפריסת מפה וקידוש: **כשם שקובעה למעשר.** פירוש תכילת ערלי דשבת תשבון קבע למעשר במקום שנהג כלתמרינן (כתובות ד' ב:) מי שנתחייב חנק או טובע בנהר או מת בקרונכי והיינו תקברה: שמע מינה קובעת להבדלה אפילו בשתי. כך יליתה קובעת להבדלה אפילו יושבין על השלחן ותשיכה בתוכלי שבת תשור לאכול עד שיבדילו ועי"פ שלא הפסיקו סעודתן [ז] פורס מפה ומבדיל עיניתא שבת תוקרתן בתכילה וקובעתן להבדלה: **הבדלה אינה קובעת.** לכיון שהתחיל בסעודת שבת תבעוד יום זהו כבוד שבת שיהא גומר סעודתו אף לאחר שהחשיך וגמר סעודתו יבדיל: **ואני מיני.** להבדלה אינה קובעת לאפסוקי סעודתא אבל לאתחולי לא מתחלינן: ואני מילי לענין מיפסק לתכילה אבל לשתיה לאו דבר תשוב הוא ומפסקינן ומבדיל: **ולא לחמרן.** לאתחולי לא שלא תחמרו ושיכרא אבל מיא לית לן בה: **לא קפדי אמיא.** לשון בתמרא ושיכרא אבל מיא לית לן בה: **שבת ויום טוב.** לילות: **אין בהן קדושה על הכוס.** כי אם בורח הגפן לבד: **דאי לא קתני.** דתנא לא בא להורות לנו אין לאם הפוסע או שתילוע לו מקרא ולא קיים דברי תכמים: **לכבוד יום וכבוד לילה.** אם אין לו יין הרבה לסעודה או מיני מגדים יניתח על היום:

קידוש

ויש בהן הזכרה בברכת המזון. ואם איתה דמי שלא קדש בערב שבת מקדש ביום השבת, גם אתה מוצא ביום השבת קדושה על הכוס, כגון שלא קדש בערב שבת. ופריך, דאי לא קתני, כלומר לא פירש בזו הברייתא אלא דברים קבועין ועומדין, אבל זה שאינו מצוי הקידוש בכוס ביום השבת אלא אם לא קדש בערב שבת (אינו) מקדש ביום. לפיכך לא פסיקא ליה ולא תאני ליה. ת"ש **כבוד יום וכבוד לילה כבוד יום קודם** ואם איתה דמקדש ביום נשבקיה עד למחר ולעבד ביה תרי קידושי וכבוד יום.

מסורת הש"ס

א) [לקמן קו.], [תוספתא ברכות פ"ג ה"ג], ב) [תוספתא דברכות פ"ג ה"ג], ג) [ירושלמי ר' ממחות נב:], ד) [תוספתא דברכות פ"ג ה"ג], ה) ל"ל מן, ו) נסמ"ג: ועבדלת,

הגהות הב"ח

(ז) רש"י ד"ה כך קובעת לקידוש וכו' מלילה הס"ד ומ"ש כך קובע להבדלה כך יעיתה: (ח) רשב"ם ד"ה כך קובעת להבדלה וכו'. סעודתן (פורס מפה) תע"ג וע"ש ע"ש הוא ע"ל מה שפרשב"ם:

גליון הש"ם

ברשב"ם ד"ה כשם שקובעת וכו' שלא נגמרה מלאכתו. ע' ביצה דף לד ע"ב ודף לה ע"ב:

הגהות מהר"ב רנשבורג

א] ברשב"ם ד"ה כשם שקובעת למעשר וכו' מתבואה שלא נגמרה מלאכתה למעשר וכו'. ג"כ תימה לי דזמו נגד מסקנת דר' יוחנן בביצה דף לה ע"ש דמסקין דמיע לחמרן ושיכרא אסור אפילו מיע לית ביה כזית אלא משום טרחא דמסתפינא מיניה דלריך להיות שנגמרה מלאכתו ע"ש. ועוד הלמי מ"ו הגלון מוה"ר ליב פישלש נרו דיה"ל דברי הרשב"ם עמ"ש המתוס למלך פ"ה מהלכות מעשר הלכה כ"ג ביאור הרמב"ם יעוש"ה ודפח"ח:

מוסף רש"י

משום דהודאה היא. דכולה תדא הוא"ה ואין הפסק דבר תחנה אלו דבר אחר בתוכה, כמו שיש בקידוש כי הוא יום תחלה למלכתי קודם ואמאילנו (ברכות נו.).

מוסף תוספות

א. דהודאה היא. תוס' ד"ס. ב. דבהכי איירי לעיל מיהתם כמאן תחים. תוס' הרא"ש. ג. מפני שהם שותים כשהם חזורים לדינם. תוס' ר"פ. ד. וכל כוס וכוס ששותה לחודיה קאי, והוה ליה כהתחלת שתיה. שם.

רבינו חננאל

קשיא לעולא דאמר הבדלה אינה חשובה בכל אלו. ופריך ברכת הבדלה נמי כברכת המצות דמיא. רב חיננא בר שלמיא ותלמידי דרב הוו יתבי בסעודתא והוה קאי עילויה רב המנונא סבא, אמרי ליה חזי אי נגה יומא נפסוק ונקבעה לשבתא, אמר להו לא צריכיתו שבת היא קבעה נפשה, דהכי אמר רב כשם שהשבת קובעת המוקצה לענין המעשר, פי' העת שהיא ספק חשכה ספק לא חשכה אין מעשרין את הודאי. וכל מה שהגיעה אותה עונה ולא עישר הרי נקבע מוקצה כל השבת, ותנן בתרומות (פ"ז) [פ"ח] היה אוכל באשכול ונכנס מן הגגה לחצר, ר' אליעזר אומר יגמור ר' יהושע אומר לא יגמור, חשכה לילי שבת דרבי אליעזר אומר יגמור, כלומר יאכל האשכול כולו, ר' יהושע אומר לא יגמור. פי' שכיון שנכנסה השבת נקבע למעשר דאמרי' דעתו של אדם לענן השבת בכל מידי דבר אכילה,

עין משפט נר מצוה

כב א מיי' פכ"ט מהל' שבת הלכה יב סמג עשין כט טור ש"ע או"ח סי' רעג ס"ד:

כה ב מיי' שם [ופ"ד מהל' ברכות הל"ח וברא"ד] וסמג שם טוש"ע או"ח סי' רעט ס"ח: ג [ממי' פכ"ט מהל' שבת הל"ח טוש"ע שם]:

כו ד מיי' שם הלכה ד וסמג שם טור ש"ע או"ח סי' רעג ס"ח:

כז ה מיי' שם טור ש"ע שם סעיף ג:

רבינו חננאל (המשך)

וזה האשכול כאלו דעתיה עילוייה ואסתלק מתורת עיולייה ונעשה קבע, לפיכך אסור לאכול ממנו עד שיעשר, ואע"פ שלא קבעו האדם, השבת מעצמה נקבעה בתשיכת ערב שמש. ונאסרו הפירות כי נקבעו למעשר ונעשו מוקצה. כענין הזה כיון שתשכה נקבעה לקידוש, ואע"פ שלא קדשוה בני אדם בפיהם, מעצמה נתקדשה, ואין אנו צריכין לחקור ההגיע עת הקידוש מן הגגות ומראשי הדקלים. **ואתינן למימר** כשם שמפסיקין לקידוש דשבת קבעה נפשה, כך מפסיקין להבדלה. ואסקה רב עמרם הכי אמר רב לקידוש קובעת להבדלה אינה קובעת, ולא אמרן אלא לאפסוקי, דלא מפסיק ומסלק השלחן בעת דפסק תשכה ופסק לא תשכה. אבל לאתחולי קבעה. ולא מתחיל בסעודה בשבת עם תשכה עד דנפיק יומא ומבדיל. ומפסיק נמי דאמרן דלא מיחייב לאפסוקי סעודתייהו ולסלק השלחן, הני מילי אם היא סעודת אכילה, אבל אם היא משתה מפסיק. ולא אמרן דמשתה היין מפסיק אלא משתיית יין ושכר, אבל משתיית מים לית לן בה ואפי' לאתחולי. דאע"ג דרב הונא חזייה להההוא גברא דשתי מיא קודם הבדלה, אמר ליה לא מיסתפית מאסכרה דתנא משמיה דרבי עקיבא כל המטועם כלום קודם שיבדיל מיתתו באסכרה, רב אשי לא הוו קפדי אמיא. **בעא** מיניה רבינא מרב נחמן בר יצחק מי שלא קדש בערב שבת מהו שיקדש כל היום, אמר ליה מדאמרי בני ר' חייא מי שלא הבדיל במוצאי שבת מבדיל והולך כל היום כולו, הכא נמי מי שלא קידש בערב שבת מקדש והולך כל היום כולו. ואותבינן עלה מיהא לילי שבת ולילי יום טוב יש בהן קדושה על הכוס והזכרה בברכת המזון, פי' שצריך לומר אלהינו ואלהי אבותינו יעלה ויבוא שבת ויום טוב, כלומר ביום ממש אין בהן קדושה על הכוס